

КОНВЕНЦІЯ
про визнання та виконання іноземних судових рішень
у цивільних або комерційних справах

Договірні Сторони цієї Конвенції,
прагнучи забезпечити шляхом судового співробітництва ефективний доступ усіх до правосуддя та сприяти торгівлі й інвестиціям за встановленими правилами, а також мобільності на багатосторонньому рівні,

вважаючи, що таке співробітництво можна удосконалити шляхом створення уніфікованого набору ключових правил щодо визнання і виконання судових рішень у цивільних або комерційних справах, з метою сприяння ефективному визнанню і виконанню таких рішень,

будучи переконаними, що таке удосконалене судове співробітництво потребує, зокрема, міжнародного правового режиму, що забезпечує більшу передбачуваність і визначеність у сфері глобального обігу іноземних судових рішень, та доповнює Конвенцію про угоди про вибір суду від 30 червня 2005 року,

вирішили з цієї метою укласти цю Конвенцію та домовилися про такі положення:

РОЗДІЛ I – СФЕРА ДІЇ ТА ВИЗНАЧЕННЯ

Стаття 1

Сфера дії

1. Ця Конвенція застосовується до визнання та виконання судових рішень у цивільних або комерційних справах. При цьому вона не поширюється на податкові, митні чи адміністративні справи.

2. Ця Конвенція застосовується до визнання та виконання в одній Договірній Державі судового рішення, ухваленого судом іншої Договірної Держави.

Стаття 2

Виключення зі сфери дії

1. Ця Конвенція не застосовується до таких питань –
 - a) статус та правоздатність фізичних осіб;
 - b) аліментні зобов'язання;
 - c) інші справи, пов'язані з сімейним правом, включаючи режими спільної власності подружжя та інші права або обов'язки, що впливають зі шлюбу чи подібних відносин;
 - d) заповіти та спадкування;
 - e) неплатоспроможність, мирові угоди боржника з кредиторами, рішення фінансових установ та схожих справ;
 - f) перевезення пасажирів і товарів;
 - g) транскордонне забруднення моря, забруднення моря у зонах поза межами національної юрисдикції, забруднення моря суднами, обмеження відповідальності у позовах, пов'язаних з морським правом, а також загальна аварія;
 - h) відповідальність за ядерну шкоду;
 - i) дійсність, недійсність або ліквідація юридичних осіб чи товариств фізичних або юридичних осіб, а також дійсність рішень їхніх органів;
 - j) дійсність записів в державних реєстрах;

- k) наклеп;
- l) приватність;
- m) інтелектуальна власність;
- n) діяльність збройних сил, включаючи діяльність їхнього особового складу при виконанні службових обов'язків;
- o) діяльність правоохоронних органів, включаючи діяльність особового складу правоохоронних органів при виконанні їхніх службових обов'язків;
- p) антимонопольні (конкурентні) справи, за винятком тих, в яких судові рішення базується на поведінці, що становить антиконкурентну угоду чи узгоджені дії між фактичними або потенційними конкурентами з метою фіксації цін, подання шахрайських заявок на торгах, встановлення обмежень чи квот на виробництво або поділу ринків шляхом розподілу споживачів, постачальників, територій чи ліній збуту та коли така поведінка та її результат мали місце у Державі ухвалення;
- q) реструктуризація суверенного боргу шляхом односторонніх державних заходів.

2. Судове рішення не виключається зі сфери дії цієї Конвенції у разі, якщо питання, до якого ця Конвенція не застосовується, виникає лише як попереднє питання у провадженні, у якому було ухвалено судові рішення, і не було предметом провадження. Зокрема, той факт, що питання виникло під час здійснення захисту, не виключає судові рішення зі сфери дії Конвенції, якщо таке питання не було предметом провадження.

3. Ця Конвенція не застосовується до арбітражів та пов'язаних проваджень.

4. Судове рішення не виключається зі сфери дії цієї Конвенції лише через те, що Держава, включаючи уряд, державний орган або будь-яка особа, яка представляє інтереси держави, були стороною провадження.

5. Жодні положення цієї Конвенції не впливають на привілеї та імунітети Держав або міжнародних організацій стосовно них самих або їхньої власності.

Стаття 3 Визначення термінів

1. У цій Конвенції –

a) «відповідач» означає особу, проти якої у Державі ухвалення було подано позов або зустрічний позов;

b) «судове рішення» означає будь-яке рішення, ухвалене судом по суті, незалежно від його назви, включаючи постанову чи наказ, а також визначення видатків або витрат провадження, здійснене судом (у тому числі посадовою особою суду), за умови, що таке визначення стосується рішення по суті, яке може бути визнане або виконане відповідно до цієї Конвенції. Заходи забезпечення позову не вважаються судовим рішенням.

2. Організація або особа, інша ніж фізична особа, вважається такою, що має постійне місцезнаходження у Державі:

- a) в якій вона має юридичну адресу;
- b) за законодавством якої вона була зареєстрована або створена;
- c) в якій знаходиться її центральний орган управління; або
- d) в якій вона здійснює свою основну діяльність.

РОЗДІЛ II – ВИЗНАННЯ ТА ВИКОНАННЯ

Стаття 4 Загальні положення

1. Судове рішення, ухвалене судом Договірної Держави (Держави ухвалення) визнається та виконується в іншій Договірній Державі (запитуваній Державі) відповідно до положень цього Розділу. У визнанні та виконанні може бути відмовлено лише на підставах, визначених цією Конвенцією.

2. Жодного перегляду судового рішення по суті у запитуваній Державі не допускається. Можливий лише такий розгляд, який є необхідним для застосування положень цієї Конвенції.

3. Судове рішення визнається, лише якщо воно набрало законної сили у Державі ухвалення та виконується, лише якщо воно є таким, що підлягає виконанню в Державі ухвалення.

4. Визнання або виконання може бути відкладено чи у ньому може бути відмовлено, якщо судове рішення, зазначене у пункті 3, є предметом перегляду в Державі ухвалення або якщо не закінчився строк, протягом якого рішення може бути переглянуте у загальному порядку. Відмова не перешкоджає подальшому зверненню з метою визнання або виконання судового рішення.

Стаття 5 Підстави для визнання та виконання

1. Судове рішення може бути визнано та виконано у разі дотримання однієї з таких вимог –

a) особа, проти якої запитується визнання або виконання судового рішення, мала постійне місцезнаходження у Державі ухвалення в той час, коли ця особа стала стороною провадження в суді ухвалення;

b) фізична особа, проти якої запитується визнання або виконання, здійснювала основну діяльність в Державі ухвалення в той час, коли ця особа стала стороною провадження у суді ухвалення, та позов, у зв'язку з яким ухвалено судове рішення, виник внаслідок цієї діяльності;

c) особа, проти якої запитується визнання або виконання, є особою, яка подала позов, інший ніж зустрічний позов, щодо якого ухвалено судове рішення;

d) відповідач утримує філію, агентство чи інший підрозділ без створення окремої юридичної особи у Державі ухвалення у той час, коли ця особа стала стороною провадження в суді ухвалення, та позов, щодо якого ухвалено судове рішення, виник внаслідок діяльності цієї філії, агентства чи підрозділу;

e) відповідач явно погодився на юрисдикцію суду ухвалення під час провадження, у якому було ухвалено судове рішення;

f) відповідач заперечував по суті у суді ухвалення, не оспороюючи юрисдикцію у строки, передбачені законодавством Держави ухвалення, за винятком випадків, коли очевидно, що заперечення проти юрисдикції чи проти здійснення юрисдикції не були б задоволені згідно з цим законодавством;

g) судове рішення постановлено щодо договірних зобов'язань і ухвалено судом Держави, в якій виконання таких зобов'язань відбулося або повинно було відбутися відповідно до

(i) угоди сторін, чи

(ii) права, застосовуваного до договору, за відсутності погодженого місця виконання, за винятком випадку, коли діяльність відповідача стосовно операції очевидно не становить цілеспрямованого та істотного зв'язку з цією Державою;

h) судові рішення постановлено щодо оренди нерухомого майна та ухвалено судом Держави, в якій знаходиться це майно;

i) судові рішення постановлено проти відповідача стосовно договірних зобов'язань, забезпеченого речовим правом на нерухоме майно, яке знаходиться в Державі ухвалення, якщо позов щодо договору був поданий разом з позовом проти того самого відповідача стосовно такого речового права;

j) судові рішення постановлено стосовно позадоговірних зобов'язань, що виникло внаслідок смерті, фізичного ушкодження, пошкоджень або втрати рухомого майна, та дія чи бездіяльність, які безпосередньо спричинили таку шкоду, мали місце в Державі ухвалення, незалежно від того, де саме була завдана шкода;

k) судові рішення стосується дійсності, тлумачення, наслідків, управління чи зміни трасту, створеного добровільно та засвідченого письмово і –

(i) на час порушення провадження Держава ухвалення була вказана у документі про створення трасту як Держава, у судах якої мають вирішуватися спори щодо таких питань; або

(ii) на момент порушення провадження Держава ухвалення була прямо чи опосередковано вказана у документі про створення трасту як Держава, в якій знаходиться основне місце управління трастом.

Цей підпункт застосовується лише до судових рішень, що стосуються внутрішніх аспектів трасту між особами, які знаходяться чи знаходилися у довірчих відносинах;

l) судові рішення постановлено щодо зустрічного позову –

(i) у тій мірі, у якій воно було ухвалено на користь зустрічного позивача, за умови що зустрічний позов виник з тієї самої операції чи події, що й позов;

(ii) у тій мірі, у якій воно було ухвалено проти зустрічного позивача, за винятком випадку, коли законодавство Держави ухвалення вимагає, щоб зустрічний позов був поданий для уникнення втрати права на звернення до суду;

m) судові рішення ухвалено судом, зазначеним в угоді, укладеній чи задокументованій письмово чи будь-якими іншими засобами зв'язку, які забезпечують доступність інформації для того, щоб вона була придатною для подальшого посилання на неї, інший ніж угода про виключний вибір суду.

Для цілей цього підпункту «угода про виключний вибір суду» означає угоду, укладену двома або більше сторонами, яка визначає для цілей вирішення спорів, які виникли або можуть виникнути у зв'язку з певними правовідносинами, суди однієї Держави або один чи декілька конкретних судів однієї Держави з виключенням юрисдикції будь-яких інших судів.

2. Якщо визнання або виконання запитується проти фізичної особи, яка діє насамперед в особистих, сімейних або побутових цілях (споживач) у питаннях, пов'язаних із споживчим договором, або проти працівника у питаннях, пов'язаних з трудовим договором працівника –

a) підпункт e) пункту 1 застосовується лише, якщо згода була надана суду в усній чи письмовій формі;

b) підпункти f), g) та m) пункту 1 не застосовуються.

3. Пункт 1 не застосовується до судового рішення, постановленого щодо житлового найму нерухомого майна (оренди) або щодо реєстрації нерухомого майна. Таке судові рішення може бути визнано і виконано, лише якщо воно було постановлене судом Держави, де знаходиться майно.

Стаття 6

Виняткова підстава визнання і виконання

Незважаючи на положення статті 5, судові рішення, постановлене щодо речових прав на нерухоме майно, визнається і виконується, якщо та лише у випадку, коли майно знаходиться у Державі ухвалення рішення.

Стаття 7

Відмова у визнанні та виконанні

1. У визнанні або виконанні судового рішення може бути відмовлено, якщо:
 - a) документ, на підставі якого порушено провадження або еквівалентний документ, який містить виклад основних елементів позову –
 - (i) не був вручений відповідачу завчасно та у такий спосіб, щоб надати йому можливість організувати свій захист, за винятком випадків, коли відповідач з'явився до суду та надав пояснення у справі і не оскаржив факт неналежного вручення у суді ухвалення рішення, за умови, що законодавство держави ухвалення дозволяло оскаржити вручення, або
 - (ii) був вручений відповідачу у запитуваній Державі у спосіб, що є несумісним з основоположними принципами запитуваної Держави стосовно вручення документів;
 - b) судові рішення було отримане внаслідок обману;
 - c) визнання або виконання було б очевидно несумісним з публічним порядком запитуваної Держави, включаючи ситуації, коли конкретне провадження, за результатами якого ухвалене судове рішення, було несумісним з основоположними принципами процесуальної справедливості цієї Держави, та ситуації, пов'язані з порушенням безпеки або суверенітету цієї Держави;
 - d) провадження в суді ухвалення суперечило угоді або визначенню у документі про створення трасту, згідно з якими спірні питання мали вирішуватися у суді Держави, іншої ніж Держава ухвалення;
 - e) судові рішення є несумісним з судовим рішенням, ухваленим судом запитуваної Держави у спорі між тими самими сторонами; або
 - f) судові рішення є несумісним з судовим рішенням, ухваленим раніше судом іншої Держави між тими самими сторонами з того самого предмету, за умови, що раніше ухвалене судове рішення відповідає умовам, необхідним для його визнання у запитуваній Державі.
2. Визнання чи виконання може бути відкладено або у ньому може бути відмовлено, якщо провадження між тими самими сторонами і з того самого предмету тривають у суді запитуваної Держави, коли –
 - a) до суду запитуваної Держави позов було подано раніше, ніж до суду ухвалення; та
 - b) існує тісний зв'язок між спором та запитуваною Державою.
 Відмова відповідно до цього пункту не перешкоджає в подальшому подавати клопотання про визнання або виконання судового рішення.

Стаття 8

Попередні питання

1. Рішення щодо попереднього питання не підлягає визнанню або виконанню згідно з цією Конвенцією, якщо рішення прийнято щодо питання, до якого ця Конвенція не застосовується, або щодо питання, зазначеного у статті 6, рішення стосовно якого прийняв суд Держави, іншої ніж Держава, зазначена у такій статті.
2. У визнанні або виконанні судового рішення може бути відмовлено, якщо і в тій мірі, в якій судові рішення ґрунтувалося на рішенні щодо питання, до якого ця Конвенція

не застосовується, або щодо питання, зазначеного у статті 6, рішення стосовно якого прийняв суд Держави, іншої ніж Держава, зазначена у такій статті.

Стаття 9 **Подільність**

Визнання або виконання окремої частини судового рішення здійснюється у разі, якщо подається клопотання про визнання або виконання цієї частини чи якщо лише частину судового рішення може бути визнано або виконано згідно з цією Конвенцією.

Стаття 10 **Відшкодування**

1. У визнанні чи виконанні судового рішення може бути відмовлено, якщо та у тій мірі, в якій судові рішення передбачає стягнення відшкодування, включаючи штрафи в порядку покарання, які не компенсують стороні фактичних втрат або завданої шкоди.

2. Запитуваний суд враховує, чи дозволило та в якій мірі відшкодування збитків, присуджене судом ухвалення, покрити видатки та витрати, пов'язані з провадженням.

Стаття 11 **Мирові угоди (*transactions judiciaires*)**

Мирові угоди (*transactions judiciaires*), затверджені судом Договірної Держави або укладені під час провадження у суді Договірної Держави і які є такими, що підлягають виконанню у такий самий спосіб, що й судові рішення в Державі ухвалення, виконуються відповідно до цієї Конвенції у такий самий спосіб, що й судові рішення.

Стаття 12 **Документи, що надаються**

1. Сторона, яка звертається з клопотанням про визнання або виконання, надає:

- a) повну і засвідчену копію судового рішення;
- b) якщо судові рішення було ухвалене заочно – оригінал або засвідчену копію документа, який підтверджує, що документ, на підставі якого було порушено провадження, або еквівалентний документ були вручені стороні, яка не з'явилася;
- c) будь-які документи, необхідні для підтвердження того, що судові рішення набрало законної сили або, у відповідних випадках, є таким, що підлягає виконанню у Державі ухвалення;
- d) у випадку, зазначеному у статті 11, – довідку суду (у тому числі посадової особи суду) Держави ухвалення про те, що мирова угода або її частина підлягають виконанню у такий самий спосіб, що й судові рішення у Державі ухвалення.

2. Якщо положення судового рішення не дозволяють запитуваному суду перевірити дотримання умов, викладених у цьому Розділі, такий суд може вимагати надання будь-яких необхідних документів.

3. Клопотання про визнання або виконання може супроводжуватись документом щодо судового рішення, виданим судом (у тому числі посадовою особою суду) Держави ухвалення, у формі, рекомендованій та опублікованій Гаазькою конференцією з міжнародного приватного права.

4. Якщо документи, зазначені у цій статті, не складені офіційною мовою запитуваної Держави, вони супроводжуються засвідченим перекладом офіційною мовою, за винятком випадку, коли законодавство запитуваної Держави передбачає інше.

Стаття 13 **Процедура**

1. Процедура визнання, надання дозволу на виконання або реєстрації з метою звернення до виконання, а також виконання судового рішення регулюються законодавством запитуваної Держави, за винятком випадку, коли ця Конвенція передбачає інше. Суд запитуваної Держави діє невідкладно.

2. Суд запитуваної Держави не відмовляє у визнанні або виконанні судового рішення згідно з цією Конвенцією на підставі того, що визнання або виконання мають запитуватися в іншій Державі.

Стаття 14 **Процесуальні витрати**

1. Жодної гарантії, застави чи завдатку, незалежно від назви, не вимагається від сторони, яка в одній Договірній Державі звертається з клопотанням про виконання судового рішення, ухваленого судом іншої Договірної Держави, з тієї єдиної підстави, що така сторона є іноземним громадянином або не має місця проживання або перебування у Державі, де запитується виконання.

2. Постанова про сплату видатків або процесуальних витрат, ухвалена у Договірній Державі стосовно будь-якої особи, звільненої від вимоги внесення гарантії, застави чи завдатку відповідно до пункту 1 або відповідно до законодавства Держави, де було порушено провадження, за заявою особи, на користь якої ухвалена постанова, підлягає виконанню у будь-якій іншій Договірній Державі.

3. Держава може заявити, що вона не застосовуватиме пункт 1 або визначити у заяві, які з її судів не застосовуватимуть положення пункту 1.

Стаття 15 **Визнання та виконання** **згідно з національним законодавством**

З урахуванням статті 6 ця Конвенція не перешкоджає визнанню та виконанню судових рішень згідно з національним законодавством.

РОЗДІЛ III – ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 16 **Перехідні положення**

Ця Конвенція застосовується до визнання та виконання судових рішень, якщо на час порушення провадження у Державі ухвалення Конвенція є чинною у відносинах між цією Державою та запитуваною Державою.

Стаття 17 **Заяви щодо обмеження визнання та виконання**

Держава може заявити, що її суди можуть відмовити у визнанні чи виконанні судового рішення, ухваленого судом іншої Договірної Держави, якщо сторони мали місцезнаходження у запитуваній Державі, а відносини між сторонами і всі інші обставини, що стосуються спору, за винятком місцезнаходження суду ухвалення, були пов'язані лише із запитуваною Державою.

Стаття 18

Заяви щодо окремих питань

1. У випадку, якщо Держава має значний інтерес не застосовувати цю Конвенцію до окремого питання, така Держава може заявити, що вона не застосовуватиме Конвенцію до такого питання. Держава, що робить таку заяву, забезпечує, що заява не є ширшою, ніж необхідно, і що окреме виключене питання сформульовано зрозуміло та чітко.

2. Щодо такого питання Конвенція не застосовується:

а) у Договірній Державі, яка зробила заяву;

б) в інших Договірних Державах, в яких запитується визнання або виконання судового рішення, ухваленого у Договірній Державі, яка зробила заяву.

Стаття 19

Заяви щодо судових рішень, що стосуються Держави

1. Держава може заявити, що вона не застосовуватиме цю Конвенцію до судових рішень, ухвалених внаслідок проваджень, у яких стороною є:

а) ця Держава або фізична особа, яка діє від імені Держави; або

б) державний орган цієї Держави або фізична особа, яка діє від імені такого державного органу.

Держава, що робить таку заяву, забезпечує, що заява не є ширшою, ніж необхідно, та що виключення зі сфери дії сформульовано зрозуміло та чітко. У заяві не розрізняються судові рішення, в яких Держава, її державний орган чи фізична особа, що діє від імені будь-кого з них, є відповідачем чи позивачем у провадженні у суді ухвалення.

2. У визнанні або виконанні судового рішення, ухваленого судом Держави, яка зробила заяву відповідно до пункту 1, може бути відмовлено у разі, якщо судові рішення ухвалено внаслідок провадження, у якому стороною є або Держава, яка зробила заяву, або запитувана Держава, один з їхніх державних органів або фізична особа, що діє від імені будь-кого з них, у тій самій мірі, як зазначено в заяві.

Стаття 20

Одноманітне тлумачення

При тлумаченні цієї Конвенції слід враховувати її міжнародний характер та необхідність сприяння одноманітності її застосування.

Стаття 21

Перегляд дії Конвенції

Генеральний секретар Гаазької конференції з міжнародного приватного права через однакові проміжки часу вживає заходів для перегляду дії цієї Конвенції, включаючи будь-які заяви, та доповідає Раді з загальних справ і політики.

Стаття 22

Неуніфіковані правові системи

1. Стосовно Договірної Держави, в якій у різних територіальних одиницях застосовуються дві або більше правові системи щодо будь-якого питання, якого стосується ця Конвенція:

а) будь-яке посилення на законодавство чи процесуальні правила Держави розуміється як посилення у відповідних випадках на законодавство або процесуальні правила, що є чинними у відповідній територіальній одиниці;

б) будь-яке посилення на суд чи суди Держави розуміється як посилення у відповідних випадках на суд або суди у відповідній територіальній одиниці;

с) будь-яке посилення на зв'язок з Державою розуміється як посилення у відповідних випадках на зв'язок з відповідною територіальною одиницею;

д) будь-яке посилення на пов'язуючий фактор з Державою розуміється як посилення у відповідних випадках на пов'язуючий фактор з відповідною територіальною одиницею.

2. Незважаючи на пункт 1, Договірна Держава з двома чи більше територіальними одиницями, в яких застосовуються різні правові системи, не зобов'язана застосовувати цю Конвенцію у ситуаціях, які стосуються лише таких різних територіальних одиниць.

3. Суд територіальної одиниці Договірної Держави з двома або більше територіальними одиницями, в яких застосовуються різні правові системи, не зобов'язаний визнавати чи виконувати судові рішення іншої Договірної Держави лише з тієї підстави, що судові рішення було визнано або виконано в іншій територіальній одиниці тієї самої Договірної Держави згідно з цією Конвенцією.

4. Ця стаття не застосовується до Організації регіональної економічної інтеграції.

Стаття 23

Зв'язок з іншими міжнародними інструментами

1. Ця Конвенція тлумачиться настільки, наскільки вона є сумісною з іншими міжнародними договорами, чинними для Договірних Держав, укладеними до чи після цієї Конвенції.

2. Ця Конвенція не впливає на застосування Договірною Державою міжнародного договору, який був укладений раніше, ніж ця Конвенція.

3. Ця Конвенція не впливає на застосування Договірною Державою міжнародного договору, укладеного пізніше, ніж ця Конвенція, стосовно визнання або виконання судового рішення, ухваленого судом Договірної Держави, яка також є Стороною такого міжнародного документа. Ніщо в іншому договорі не впливає на зобов'язання згідно зі статтею 6 стосовно Договірних Держав, які не є Сторонами такого договору.

4. Ця Конвенція не впливає на застосування правил Організації регіональної економічної інтеграції, яка є Стороною цієї Конвенції, стосовно визнання або виконання судового рішення, ухваленого судом Договірної Держави, яка також є членом Організації регіональної економічної інтеграції, якщо

(а) правила були прийняті до укладення цієї Конвенції; чи

(б) правила були прийняті після укладення цієї Конвенції, у тій мірі, в якій вони не впливають на зобов'язання згідно зі статтею 6 стосовно Договірних Держав, які не є членами Організації регіональної економічної інтеграції.

РОЗДІЛ IV – ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 24

Підписання, ратифікація, прийняття, затвердження чи приєднання

1. Ця Конвенція відкрита для підписання всіма Державами.

2. Ця Конвенція підлягає ратифікації, прийняттю або затвердженню державами, які її підписали.

3. Ця Конвенція відкрита для приєднання всіх Держав.

4. Ратифікаційні грамоти, документи про прийняття, затвердження чи приєднання здаються на зберігання до Міністерства закордонних справ Королівства Нідерланди, депозитарію Конвенції.

Стаття 25

Заяви щодо неуніфікованих правових систем

1. Якщо Держава має дві або більше територіальних одиниць, в яких застосовуються різні правові системи щодо питань, яких стосується ця Конвенція, така Держава може заявити, що дія Конвенції поширюється на всі її територіальні одиниці або лише на одну чи декілька з них. У такій заяві чітко зазначаються територіальні одиниці, до яких застосовується ця Конвенція.

2. Якщо Держава не зробить заяви відповідно до цієї статті, ця Конвенція поширюється на всі територіальні одиниці такої Держави.

3. Ця стаття не застосовується до Організації регіональної економічної інтеграції.

Стаття 26

Організації регіональної економічної інтеграції

1. Організація регіональної економічної інтеграції, яка складається виключно з суверенних держав та має компетенцію щодо деяких або всіх питань, які регулюються цією Конвенцією, може підписати, прийняти, затвердити цю Конвенцію чи приєднатися до неї. У такому випадку Організація регіональної економічної інтеграції має права і зобов'язання Договірної Держави в обсязі, в якому така Організація має компетенцію щодо питань, які регулюються цією Конвенцією.

2. Організація регіональної економічної інтеграції під час підписання, прийняття, затвердження або приєднання у письмовій формі повідомляє депозитарію про питання, які регулюються цією Конвенцією та щодо яких компетенція була передана такій Організації її державами-членами. Організація невідкладно повідомляє депозитарію у письмовій формі про будь-які зміни у її компетенції, яка визначена в останньому повідомленні, направленому згідно з цим пунктом.

3. Для цілей набрання цією Конвенцією чинності будь-який документ, який здається на зберігання Організацією регіональної економічної інтеграції, не враховується доти, доки Організація регіональної економічної інтеграції не зробить заяву відповідно до пункту 1 статті 27, що її держави-члени не будуть Сторонами Конвенції.

4. Будь-яке посилання на «Договірну Державу» чи «Державу» в цій Конвенції застосовується однаковою мірою, де це доречно, до Організації регіональної економічної інтеграції.

Стаття 27

Організація регіональної економічної інтеграції як Договірна Сторона без її держав-членів

1. Під час підписання, прийняття, затвердження чи приєднання Організація регіональної економічної інтеграції може заявити, що вона здійснює компетенцію щодо всіх питань, які регулюються цією Конвенцією, і що її держави-члени не будуть Сторонами цієї Конвенції, але будуть зобов'язані виконувати її в силу підписання, прийняття, затвердження або приєднання Організацією.

2. У випадку, коли заява зроблена Організацією регіональної економічної інтеграції відповідно до пункту 1, будь-яке посилання на «Договірну Державу» чи «Державу» в цій Конвенції застосовується однаковою мірою, де це доречно, до держав-членів Організації.

Стаття 28

Набрання чинності

1. Ця Конвенція набирає чинності у перший день місяця, який починається після закінчення періоду, протягом якого може бути зроблене повідомлення відповідно до пункту 2 статті 29 щодо другої Держави, яка здала на зберігання свою ратифікаційну грамоту, документ про прийняття, затвердження або приєднання, зазначені у статті 24.

2. Після цього ця Конвенція набирає чинності:

а) для кожної Держави, яка її в подальшому ратифікує, прийме, затвердить чи приєднається до неї, у перший день місяця, який починається після закінчення періоду, протягом якого можуть бути зроблені повідомлення відповідно до пункту 2 статті 29 щодо цієї Держави;

б) для територіальної одиниці, на яку поширюється дія цієї Конвенції відповідно до статті 25 після набрання чинності Конвенцією для Держави, що зробила заяву, у перший день місяця, який починається після закінчення тримісячного періоду після повідомлення про заяву, зазначену у такій статті.

Стаття 29

Встановлення відносин відповідно до Конвенції

1. Ця Конвенція є чинною у відносинах між двома Договірними Державами лише у випадку, якщо жодна з них не повідомила про інше депозитарію відповідно до пункту 2 або 3. У разі відсутності такого повідомлення Конвенція є чинною між двома Договірними Державами з першого дня місяця, який починається після закінчення періоду, протягом якого могли бути зроблені такі повідомлення.

2. Протягом 12 місяців після дати повідомлення депозитарію, зазначеного у підпункті а) статті 32, Договірна Держава може повідомити депозитарію про те, що ратифікація, прийняття, затвердження або приєднання іншої Держави не має наслідком встановлення відносин між двома Державами відповідно до цієї Конвенції.

3. Під час здачі на зберігання свого документа відповідно до пункту 4 статті 24 Держава може повідомити депозитарію про те, що ратифікація, прийняття, затвердження нею або приєднання її до Конвенції не мають наслідком встановлення відносин з Договірною Державою відповідно до цієї Конвенції.

4. Договірна Держава може у будь-який час відкликати повідомлення, зроблене відповідно до пунктів 2 або 3. Таке відкликання набирає чинності у перший день місяця, який настає після закінчення трьох місяців після дати повідомлення.

Стаття 30

Заяви

1. Заяви, зазначені в статтях 14, 17, 18, 19 та 25, можуть бути зроблені під час підписання, ратифікації, прийняття, затвердження чи приєднання або у будь-який час після цього і можуть бути змінені чи відкликані у будь-який час.

2. Заяви, зміни та відкликання повідомляються депозитарію.

3. Заява, зроблена під час підписання, ратифікації, прийняття, затвердження або приєднання, набирає чинності одночасно з набранням чинності цією Конвенцією для відповідної Держави.

4. Заява, зроблена пізніше, та будь-яка зміна або відкликання заяви набирають чинності в перший день місяця, який настає після закінчення трьох місяців після дати отримання повідомлення депозитарієм.

5. Заява, зроблена пізніше, та будь-яка зміна або відкликання заяви не застосовуються до судових рішень, ухвалених внаслідок проваджень, вже порушених у суді ухвалення на час, коли заява набирає чинності.

Стаття 31 **Денонсація**

1. Договірна Держава цієї Конвенції може денонсувати її шляхом направлення письмового повідомлення депозитарію. Денонсація може бути обмежена окремими територіальними одиницями з неуніфікованими правовими системами, до яких ця Конвенція застосовується.

2. Денонсація набирає чинності у перший день місяця, який настає після закінчення 12 місяців після дати отримання повідомлення депозитарієм. Якщо у повідомленні вказується більш тривалий період набрання чинності денонсацією, денонсація набирає чинності після закінчення такого більш тривалого періоду після дати отримання повідомлення депозитарієм.

Стаття 32 **Повідомлення від депозитарію**

Депозитарій повідомляє членам Гаазької конференції з міжнародного приватного права, а також іншим Державам та Організації регіональної економічної інтеграції, які підписали, ратифікували, прийняли, затвердили або приєдналися до цієї Конвенції відповідно до статей 24, 26 та 27, про:

- a) підписання, ратифікації, прийняття, затвердження і приєднання, зазначені у статтях 24, 26 та 27;
- b) дату набрання Конвенцією чинності відповідно до статті 28;
- c) повідомлення, заяви, зміни і відкликання заяв, зазначені у статтях 26, 27, 29 і 30; та
- d) денонсації, зазначені у статті 31.

На посвідчення чого ті, що нижче підписалися, належним чином уповноважені на це, підписали цю Конвенцію.

Вчинено в м. Гаага 2 липня 2019 року англійською і французькою мовами, при цьому обидва тексти є рівноавтентичними, в одному примірнику, який здається на зберігання до архівів Уряду Королівства Нідерландів і чий засвідчені копії надсилаються дипломатичними каналами кожній Державі-члену Гаазької конференції з міжнародного приватного права на час її Двадцять другої сесії та іншим Державам, які брали участь у цій сесії.

CONVENTION ON THE RECOGNITION AND ENFORCEMENT OF FOREIGN JUDGMENTS IN CIVIL OR COMMERCIAL MATTERS

The Contracting Parties to the present Convention,

Desiring to promote effective access to justice for all and to facilitate rule-based multilateral trade and investment, and mobility, through judicial co-operation,

Believing that such co-operation can be enhanced through the creation of a uniform set of core rules on recognition and enforcement of foreign judgments in civil or commercial matters, to facilitate the effective recognition and enforcement of such judgments,

Convinced that such enhanced judicial co-operation requires, in particular, an international legal regime that provides greater predictability and certainty in relation to the global circulation of foreign judgments, and that is complementary to the *Convention of 30 June 2005 on Choice of Court Agreements*,

Have resolved to conclude this Convention to this effect and have agreed upon the following provisions –

CHAPTER I

SCOPE AND DEFINITIONS

Article 1

Scope

1. This Convention shall apply to the recognition and enforcement of judgments in civil or commercial matters. It shall not extend in particular to revenue, customs or administrative matters.
2. This Convention shall apply to the recognition and enforcement in one Contracting State of a judgment given by a court of another Contracting State.

Article 2

Exclusions from scope

1. This Convention shall not apply to the following matters –
 - (a) the status and legal capacity of natural persons;
 - (b) maintenance obligations;
 - (c) other family law matters, including matrimonial property regimes and other rights or obligations arising out of marriage or similar relationships;
 - (d) wills and succession;
 - (e) insolvency, composition, resolution of financial institutions, and analogous matters;
 - (f) the carriage of passengers and goods;
 - (g) transboundary marine pollution, marine pollution in areas beyond national jurisdiction, ship-source marine pollution, limitation of liability for maritime claims, and general average;
 - (h) liability for nuclear damage;

- (i) the validity, nullity, or dissolution of legal persons or associations of natural or legal persons, and the validity of decisions of their organs;
- (j) the validity of entries in public registers;
- (k) defamation;
- (l) privacy;
- (m) intellectual property;
- (n) activities of armed forces, including the activities of their personnel in the exercise of their official duties;
- (o) law enforcement activities, including the activities of law enforcement personnel in the exercise of their official duties;
- (p) anti-trust (competition) matters, except where the judgment is based on conduct that constitutes an anti-competitive agreement or concerted practice among actual or potential competitors to fix prices, make rigged bids, establish output restrictions or quotas, or divide markets by allocating customers, suppliers, territories or lines of commerce, and where such conduct and its effect both occurred in the State of origin;
- (q) sovereign debt restructuring through unilateral State measures.

2. A judgment is not excluded from the scope of this Convention where a matter to which this Convention does not apply arose merely as a preliminary question in the proceedings in which the judgment was given, and not as an object of the proceedings. In particular, the mere fact that such a matter arose by way of defence does not exclude a judgment from the Convention, if that matter was not an object of the proceedings.

3. This Convention shall not apply to arbitration and related proceedings.

4. A judgment is not excluded from the scope of this Convention by the mere fact that a State, including a government, a governmental agency or any person acting for a State, was a party to the proceedings.

5. Nothing in this Convention shall affect privileges and immunities of States or of international organisations, in respect of themselves and of their property.

Article 3

Definitions

1. In this Convention –

- (a) "defendant" means a person against whom the claim or counterclaim was brought in the State of origin;
- (b) "judgment" means any decision on the merits given by a court, whatever that decision may be called, including a decree or order, and a determination of costs or expenses of the proceedings by the court (including an officer of the court), provided that the determination relates to a decision on the merits which may be recognised or enforced under this Convention. An interim measure of protection is not a judgment.

2. An entity or person other than a natural person shall be considered to be habitually resident in the State –

- (a) where it has its statutory seat;
- (b) under the law of which it was incorporated or formed;
- (c) where it has its central administration; or
- (d) where it has its principal place of business.

CHAPTER II

RECOGNITION AND ENFORCEMENT

Article 4

General provisions

1. A judgment given by a court of a Contracting State (State of origin) shall be recognised and enforced in another Contracting State (requested State) in

accordance with the provisions of this Chapter. Recognition or enforcement may be refused only on the grounds specified in this Convention.

2. There shall be no review of the merits of the judgment in the requested State. There may only be such consideration as is necessary for the application of this Convention.

3. A judgment shall be recognised only if it has effect in the State of origin, and shall be enforced only if it is enforceable in the State of origin.

4. Recognition or enforcement may be postponed or refused if the judgment referred to under paragraph 3 is the subject of review in the State of origin or if the time limit for seeking ordinary review has not expired. A refusal does not prevent a subsequent application for recognition or enforcement of the judgment.

Article 5

Bases for recognition and enforcement

1. A judgment is eligible for recognition and enforcement if one of the following requirements is met –

- (a) the person against whom recognition or enforcement is sought was habitually resident in the State of origin at the time that person became a party to the proceedings in the court of origin;
- (b) the natural person against whom recognition or enforcement is sought had their principal place of business in the State of origin at the time that person became a party to the proceedings in the court of origin and the claim on which the judgment is based arose out of the activities of that business;
- (c) the person against whom recognition or enforcement is sought is the person that brought the claim, other than a counterclaim, on which the judgment is based;
- (d) the defendant maintained a branch, agency, or other establishment without separate legal personality in the State of origin at the time that person

became a party to the proceedings in the court of origin, and the claim on which the judgment is based arose out of the activities of that branch, agency, or establishment;

- (e) the defendant expressly consented to the jurisdiction of the court of origin in the course of the proceedings in which the judgment was given;
- (f) the defendant argued on the merits before the court of origin without contesting jurisdiction within the timeframe provided in the law of the State of origin, unless it is evident that an objection to jurisdiction or to the exercise of jurisdiction would not have succeeded under that law;
- (g) the judgment ruled on a contractual obligation and it was given by a court of the State in which performance of that obligation took place, or should have taken place, in accordance with
 - (i) the agreement of the parties, or
 - (ii) the law applicable to the contract, in the absence of an agreed place of performance,

unless the activities of the defendant in relation to the transaction clearly did not constitute a purposeful and substantial connection to that State;

- (h) the judgment ruled on a lease of immovable property (tenancy) and it was given by a court of the State in which the property is situated;
- (i) the judgment ruled against the defendant on a contractual obligation secured by a right *in rem* in immovable property located in the State of origin, if the contractual claim was brought together with a claim against the same defendant relating to that right *in rem*;
- (j) the judgment ruled on a non-contractual obligation arising from death, physical injury, damage to or loss of tangible property, and the act or omission directly causing such harm occurred in the State of origin, irrespective of where that harm occurred;
- (k) the judgment concerns the validity, construction, effects, administration or variation of a trust created voluntarily and evidenced in writing, and –
 - (i) at the time the proceedings were instituted, the State of origin was designated in the trust instrument as a State in the courts of which disputes about such matters are to be determined; or
 - (ii) at the time the proceedings were instituted, the State of origin was expressly or impliedly designated in the trust instrument as the State in which the principal place of administration of the trust is situated.

This sub-paragraph only applies to judgments regarding internal aspects of a trust between persons who are or were within the trust relationship;

(l) the judgment ruled on a counterclaim –

(i) to the extent that it was in favour of the counterclaimant, provided that the counterclaim arose out of the same transaction or occurrence as the claim; or

(ii) to the extent that it was against the counterclaimant, unless the law of the State of origin required the counterclaim to be filed in order to avoid preclusion;

(m) the judgment was given by a court designated in an agreement concluded or documented in writing or by any other means of communication which renders information accessible so as to be usable for subsequent reference, other than an exclusive choice of court agreement.

For the purposes of this sub-paragraph, an "exclusive choice of court agreement" means an agreement concluded by two or more parties that designates, for the purpose of deciding disputes which have arisen or may arise in connection with a particular legal relationship, the courts of one State or one or more specific courts of one State to the exclusion of the jurisdiction of any other courts.

2. If recognition or enforcement is sought against a natural person acting primarily for personal, family or household purposes (a consumer) in matters relating to a consumer contract, or against an employee in matters relating to the employee's contract of employment –

(a) paragraph 1(e) applies only if the consent was addressed to the court, orally or in writing;

(b) paragraph 1(f), (g) and (m) do not apply.

3. Paragraph 1 does not apply to a judgment that ruled on a residential lease of immovable property (tenancy) or ruled on the registration of immovable property. Such a judgment is eligible for recognition and enforcement only if it was given by a court of the State where the property is situated.

Article 6

Exclusive basis for recognition and enforcement

Notwithstanding Article 5, a judgment that ruled on rights *in rem* in immovable property shall be recognised and enforced if and only if the property is situated in the State of origin.

Article 7

Refusal of recognition and enforcement

1. Recognition or enforcement may be refused if –
 - (a) the document which instituted the proceedings or an equivalent document, including a statement of the essential elements of the claim –
 - (i) was not notified to the defendant in sufficient time and in such a way as to enable them to arrange for their defence, unless the defendant entered an appearance and presented their case without contesting notification in the court of origin, provided that the law of the State of origin permitted notification to be contested; or
 - (ii) was notified to the defendant in the requested State in a manner that is incompatible with fundamental principles of the requested State concerning service of documents;
 - (b) the judgment was obtained by fraud;
 - (c) recognition or enforcement would be manifestly incompatible with the public policy of the requested State, including situations where the specific proceedings leading to the judgment were incompatible with fundamental principles of procedural fairness of that State and situations involving infringements of security or sovereignty of that State;
 - (d) the proceedings in the court of origin were contrary to an agreement, or a designation in a trust instrument, under which the dispute in question was to be determined in a court of a State other than the State of origin;

- (e) the judgment is inconsistent with a judgment given by a court of the requested State in a dispute between the same parties; or
- (f) the judgment is inconsistent with an earlier judgment given by a court of another State between the same parties on the same subject matter, provided that the earlier judgment fulfils the conditions necessary for its recognition in the requested State.

2. Recognition or enforcement may be postponed or refused if proceedings between the same parties on the same subject matter are pending before a court of the requested State, where –

- (a) the court of the requested State was seised before the court of origin; and
- (b) there is a close connection between the dispute and the requested State.

A refusal under this paragraph does not prevent a subsequent application for recognition or enforcement of the judgment.

Article 8

Preliminary questions

1. A ruling on a preliminary question shall not be recognised or enforced under this Convention if the ruling is on a matter to which this Convention does not apply or on a matter referred to in Article 6 on which a court of a State other than the State referred to in that Article ruled.

2. Recognition or enforcement of a judgment may be refused if, and to the extent that, the judgment was based on a ruling on a matter to which this Convention does not apply, or on a matter referred to in Article 6 on which a court of a State other than the State referred to in that Article ruled.

Article 9

Severability

Recognition or enforcement of a severable part of a judgment shall be granted where recognition or enforcement of that part is applied for, or only part of the judgment is capable of being recognised or enforced under this Convention.

Article 10

Damages

1. Recognition or enforcement of a judgment may be refused if, and to the extent that, the judgment awards damages, including exemplary or punitive damages, that do not compensate a party for actual loss or harm suffered.
2. The court addressed shall take into account whether and to what extent the damages awarded by the court of origin serve to cover costs and expenses relating to the proceedings.

Article 11

Judicial settlements (transactions judiciaires)

Judicial settlements (*transactions judiciaires*) which a court of a Contracting State has approved, or which have been concluded in the course of proceedings before a court of a Contracting State, and which are enforceable in the same manner as a judgment in the State of origin, shall be enforced under this Convention in the same manner as a judgment.

Article 12

Documents to be produced

1. The party seeking recognition or applying for enforcement shall produce --
 - (a) a complete and certified copy of the judgment;
 - (b) if the judgment was given by default, the original or a certified copy of a document establishing that the document which instituted the proceedings or an equivalent document was notified to the defaulting party;
 - (c) any documents necessary to establish that the judgment has effect or, where applicable, is enforceable in the State of origin;
 - (d) in the case referred to in Article 11, a certificate of a court (including an officer of the court) of the State of origin stating that the judicial settlement or a part of it is enforceable in the same manner as a judgment in the State of origin.
2. If the terms of the judgment do not permit the court addressed to verify whether the conditions of this Chapter have been complied with, that court may require any necessary documents.
3. An application for recognition or enforcement may be accompanied by a document relating to the judgment, issued by a court (including an officer of the court) of the State of origin, in the form recommended and published by the Hague Conference on Private International Law.
4. If the documents referred to in this Article are not in an official language of the requested State, they shall be accompanied by a certified translation into an official language, unless the law of the requested State provides otherwise.

Article 13

Procedure

1. The procedure for recognition, declaration of enforceability or registration for enforcement, and the enforcement of the judgment, are governed by the law of the requested State unless this Convention provides otherwise. The court of the requested State shall act expeditiously.
2. The court of the requested State shall not refuse the recognition or enforcement of a judgment under this Convention on the ground that recognition or enforcement should be sought in another State.

Article 14

Costs of proceedings

1. No security, bond or deposit, however described, shall be required from a party who in one Contracting State applies for enforcement of a judgment given by a court of another Contracting State on the sole ground that such party is a foreign national or is not domiciled or resident in the State in which enforcement is sought.
2. An order for payment of costs or expenses of proceedings, made in a Contracting State against any person exempt from requirements as to security, bond, or deposit by virtue of paragraph 1 or of the law of the State where proceedings have been instituted, shall, on the application of the person entitled to the benefit of the order, be rendered enforceable in any other Contracting State.
3. A State may declare that it shall not apply paragraph 1 or designate by a declaration which of its courts shall not apply paragraph 1.

Article 15

Recognition and enforcement under national law

Subject to Article 6, this Convention does not prevent the recognition or enforcement of judgments under national law.

CHAPTER III

GENERAL CLAUSES

Article 16

Transitional provision

This Convention shall apply to the recognition and enforcement of judgments if, at the time the proceedings were instituted in the State of origin, the Convention had effect between that State and the requested State.

Article 17

Declarations limiting recognition and enforcement

A State may declare that its courts may refuse to recognise or enforce a judgment given by a court of another Contracting State if the parties were resident in the requested State, and the relationship of the parties and all other elements relevant to the dispute, other than the location of the court of origin, were connected only with the requested State.

Article 18

Declarations with respect to specific matters

1. Where a State has a strong interest in not applying this Convention to a specific matter, that State may declare that it will not apply the Convention to that matter. The State making such a declaration shall ensure that the declaration is no broader than necessary and that the specific matter excluded is clearly and precisely defined.
2. With regard to that matter, the Convention shall not apply –
 - (a) in the Contracting State that made the declaration;
 - (b) in other Contracting States, where recognition or enforcement of a judgment given by a court of a Contracting State that made the declaration is sought.

Article 19

Declarations with respect to judgments pertaining to a State

1. A State may declare that it shall not apply this Convention to judgments arising from proceedings to which any of the following is a party –
 - (a) that State, or a natural person acting for that State; or
 - (b) a government agency of that State, or a natural person acting for such a government agency.

The State making such a declaration shall ensure that the declaration is no broader than necessary and that the exclusion from scope is clearly and precisely defined. The declaration shall not distinguish between judgments where the State, a government agency of that State or a natural person acting for either of them is a defendant or claimant in the proceedings before the court of origin.

2. Recognition or enforcement of a judgment given by a court of a State that made a declaration pursuant to paragraph 1 may be refused if the judgment arose from proceedings to which either the State that made the declaration or the requested State, one of their government agencies or a natural person acting for either of them is a party, to the same extent as specified in the declaration.

Article 20

Uniform interpretation

In the interpretation of this Convention, regard shall be had to its international character and to the need to promote uniformity in its application.

Article 21

Review of operation of the Convention

The Secretary General of the Hague Conference on Private International Law shall at regular intervals make arrangements for review of the operation of this Convention, including any declarations, and shall report to the Council on General Affairs and Policy.

Article 22

Non-unified legal systems

1. In relation to a Contracting State in which two or more systems of law apply in different territorial units with regard to any matter dealt with in this Convention –

- (a) any reference to the law or procedure of a State shall be construed as referring, where appropriate, to the law or procedure in force in the relevant territorial unit;

- (b) any reference to the court or courts of a State shall be construed as referring, where appropriate, to the court or courts in the relevant territorial unit;
- (c) any reference to a connection with a State shall be construed as referring, where appropriate, to a connection with the relevant territorial unit;
- (d) any reference to a connecting factor in relation to a State shall be construed as referring, where appropriate, to that connecting factor in relation to the relevant territorial unit.

2. Notwithstanding paragraph 1, a Contracting State with two or more territorial units in which different systems of law apply shall not be bound to apply this Convention to situations which involve solely such different territorial units.

3. A court in a territorial unit of a Contracting State with two or more territorial units in which different systems of law apply shall not be bound to recognise or enforce a judgment from another Contracting State solely because the judgment has been recognised or enforced in another territorial unit of the same Contracting State under this Convention.

4. This Article shall not apply to Regional Economic Integration Organisations.

Article 23

Relationship with other international instruments

1. This Convention shall be interpreted so far as possible to be compatible with other treaties in force for Contracting States, whether concluded before or after this Convention.

2. This Convention shall not affect the application by a Contracting State of a treaty that was concluded before this Convention.

3. This Convention shall not affect the application by a Contracting State of a treaty concluded after this Convention as concerns the recognition or enforcement of a judgment given by a court of a Contracting State that is also a Party to that

treaty. Nothing in the other treaty shall affect the obligations under Article 6 towards Contracting States that are not Parties to that treaty.

4. This Convention shall not affect the application of the rules of a Regional Economic Integration Organisation that is a Party to this Convention as concerns the recognition or enforcement of a judgment given by a court of a Contracting State that is also a Member State of the Regional Economic Integration Organisation where –

- (b) the rules were adopted before this Convention was concluded; or
- (b) the rules were adopted after this Convention was concluded, to the extent that they do not affect the obligations under Article 6 towards Contracting States that are not Member States of the Regional Economic Integration Organisation.

CHAPTER IV

FINAL CLAUSES

Article 24

Signature, ratification, acceptance, approval or accession

1. This Convention shall be open for signature by all States.
2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval by the signatory States.
3. This Convention shall be open for accession by all States.

4. Instruments of ratification, acceptance, approval or accession shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Kingdom of the Netherlands, depositary of the Convention.

Article 25

Declarations with respect to non-unified legal systems

1. If a State has two or more territorial units in which different systems of law apply in relation to matters dealt with in this Convention, it may declare that the Convention shall extend to all its territorial units or only to one or more of them. Such a declaration shall state expressly the territorial units to which the Convention applies.
2. If a State makes no declaration under this Article, the Convention shall extend to all territorial units of that State.
3. This Article shall not apply to Regional Economic Integration Organisations.

Article 26

Regional Economic Integration Organisations

1. A Regional Economic Integration Organisation which is constituted solely by sovereign States and has competence over some or all of the matters governed by this Convention may sign, accept, approve or accede to this Convention. The Regional Economic Integration Organisation shall in that case have the rights and obligations of a Contracting State, to the extent that the Organisation has competence over matters governed by this Convention.
2. The Regional Economic Integration Organisation shall, at the time of signature, acceptance, approval or accession, notify the depositary in writing of the matters governed by this Convention in respect of which competence has been

transferred to that Organisation by its Member States. The Organisation shall promptly notify the depositary in writing of any changes to its competence as specified in the most recent notice given under this paragraph.

3. For the purposes of the entry into force of this Convention, any instrument deposited by a Regional Economic Integration Organisation shall not be counted unless the Regional Economic Integration Organisation declares in accordance with Article 27(1) that its Member States will not be Parties to this Convention.

4. Any reference to a "Contracting State" or "State" in this Convention shall apply equally, where appropriate, to a Regional Economic Integration Organisation.

Article 27

Regional Economic Integration Organisation as a Contracting Party without its Member States

1. At the time of signature, acceptance, approval or accession, a Regional Economic Integration Organisation may declare that it exercises competence over all the matters governed by this Convention and that its Member States will not be Parties to this Convention but shall be bound by virtue of the signature, acceptance, approval or accession of the Organisation.

2. In the event that a declaration is made by a Regional Economic Integration Organisation in accordance with paragraph 1, any reference to a "Contracting State" or "State" in this Convention shall apply equally, where appropriate, to the Member States of the Organisation.

Article 28

Entry into force

1. This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of the period during which a notification may be made in accordance with Article 29(2) with respect to the second State that has deposited its instrument of ratification, acceptance, approval or accession referred to in Article 24.
2. Thereafter this Convention shall enter into force –
 - (a) for each State subsequently ratifying, accepting, approving or acceding to it, on the first day of the month following the expiration of the period during which notifications may be made in accordance with Article 29(2) with respect to that State;
 - (b) for a territorial unit to which this Convention has been extended in accordance with Article 25 after the Convention has entered into force for the State making the declaration, on the first day of the month following the expiration of three months after the notification of the declaration referred to in that Article.

Article 29

Establishment of relations pursuant to the Convention

1. This Convention shall have effect between two Contracting States only if neither of them has notified the depositary regarding the other in accordance with paragraph 2 or 3. In the absence of such a notification, the Convention has effect between two Contracting States from the first day of the month following the expiration of the period during which notifications may be made.
2. A Contracting State may notify the depositary, within 12 months after the date of the notification by the depositary referred to in Article 32(a), that the ratification, acceptance, approval or accession of another State shall not have the effect of establishing relations between the two States pursuant to this Convention.

3. A State may notify the depositary, upon the deposit of its instrument pursuant to Article 24(4), that its ratification, acceptance, approval or accession shall not have the effect of establishing relations with a Contracting State pursuant to this Convention.

4. A Contracting State may at any time withdraw a notification that it has made under paragraph (2) or (3). Such a withdrawal shall take effect on the first day of the month following the expiration of three months following the date of notification.

Article 30

Declarations

1. Declarations referred to in Articles 14, 17, 18, 19 and 25 may be made upon signature, ratification, acceptance, approval or accession or at any time thereafter, and may be modified or withdrawn at any time.

2. Declarations, modifications and withdrawals shall be notified to the depositary.

3. A declaration made at the time of signature, ratification, acceptance, approval or accession shall take effect simultaneously with the entry into force of this Convention for the State concerned.

4. A declaration made at a subsequent time, and any modification or withdrawal of a declaration, shall take effect on the first day of the month following the expiration of three months following the date on which the notification is received by the depositary.

5. A declaration made at a subsequent time, and any modification or withdrawal of a declaration, shall not apply to judgments resulting from proceedings that have already been instituted before the court of origin when the declaration takes effect.

Article 31

Denunciation

1. A Contracting State to this Convention may denounce it by a notification in writing addressed to the depositary. The denunciation may be limited to certain territorial units of a non-unified legal system to which this Convention applies.

2. The denunciation shall take effect on the first day of the month following the expiration of 12 months after the date on which the notification is received by the depositary. Where a longer period for the denunciation to take effect is specified in the notification, the denunciation shall take effect upon the expiration of such longer period after the date on which the notification is received by the depositary.

Article 32

Notifications by the depositary

The depositary shall notify the Members of the Hague Conference on Private International Law, and other States and Regional Economic Integration Organisations which have signed, ratified, accepted, approved or acceded to this Convention in accordance with Articles 24, 26 and 27 of the following –

- (a) the signatures, ratifications, acceptances, approvals and accessions referred to in Articles 24, 26 and 27;
- (b) the date on which this Convention enters into force in accordance with Article 28;
- (c) the notifications, declarations, modifications and withdrawals referred to in Articles 26, 27, 29 and 30; and
- (d) the denunciations referred to in Article 31.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

DONE at The Hague, on the 2nd day of July 2019, in the English and French languages, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Government of the Kingdom of the Netherlands, and of which a certified copy shall be sent, through diplomatic channels, to each of the Members of the Hague Conference on Private International Law at the time of its Twenty-Second Session and to each of the other States which have participated in that Session.

CONVENTION SUR LA RECONNAISSANCE ET L'EXÉCUTION DES JUGEMENTS ÉTRANGERS EN MATIÈRE CIVILE OU COMMERCIALE

Les Parties contractantes à la présente Convention,

Désireuses de promouvoir un accès effectif de tous à la justice et de faciliter, à l'échelon multilatéral, le commerce et l'investissement fondés sur des règles, ainsi que la mobilité, par le biais de la coopération judiciaire,

Estimant que cette coopération peut être renforcée par la mise en place d'un ensemble uniforme de règles essentielles sur la reconnaissance et l'exécution des jugements étrangers en matière civile ou commerciale, afin de faciliter la reconnaissance et l'exécution effectives de ces jugements,

Convaincues que cette coopération judiciaire renforcée nécessite notamment un régime juridique international offrant une plus grande prévisibilité et sécurité en matière de circulation des jugements étrangers à l'échelle mondiale, qui soit complémentaire de la *Convention du 30 juin 2005 sur les accords d'élection de for*,

Ont résolu de conclure la présente Convention à cet effet et sont convenues des dispositions suivantes :

CHAPITRE I

CHAMP D'APPLICATION ET DÉFINITIONS

Article premier

Champ d'application

1. La présente Convention s'applique à la reconnaissance et à l'exécution des jugements en matière civile ou commerciale. Elle ne recouvre notamment pas les matières fiscales, douanières ou administratives.
2. La présente Convention s'applique à la reconnaissance et à l'exécution, dans un État contractant, d'un jugement rendu par un tribunal d'un autre État contractant.

Article 2

Exclusions du champ d'application

1. La présente Convention ne s'applique pas aux matières suivantes :
 - (a) l'état et la capacité des personnes physiques ;
 - (b) les obligations alimentaires ;
 - (c) les autres matières du droit de la famille, y compris les régimes matrimoniaux et les autres droits ou obligations découlant du mariage ou de relations similaires ;
 - (d) les testaments et les successions ;
 - (e) l'insolvabilité, les concordats, la résolution d'établissements financiers, ainsi que les matières analogues ;
 - (f) le transport de passagers et de marchandises ;
 - (g) la pollution marine transfrontière, la pollution marine dans les zones ne relevant pas de la juridiction nationale, la pollution marine par les navires, la

limitation de responsabilité pour des demandes en matière maritime, ainsi que les avaries communes ;

- (h) la responsabilité pour les dommages nucléaires ;
- (i) la validité, la nullité ou la dissolution des personnes morales ou des associations entre personnes physiques ou personnes morales, ainsi que la validité des décisions de leurs organes ;
- (j) la validité des inscriptions sur les registres publics ;
- (k) la diffamation ;
- (l) le droit à la vie privée ;
- (m) la propriété intellectuelle ;
- (n) les activités des forces armées, y compris celles de leur personnel dans l'exercice de ses fonctions officielles ;
- (o) les activités relatives au maintien de l'ordre, y compris celles du personnel chargé du maintien de l'ordre dans l'exercice de ses fonctions officielles ;
- (p) les entraves à la concurrence, sauf lorsque le jugement porte sur un comportement qui constitue un accord anticoncurrentiel ou une pratique concertée entre concurrents réels ou potentiels visant à fixer les prix, procéder à des soumissions concertées, établir des restrictions ou des quotas à la production, ou diviser des marchés par répartition de la clientèle, de fournisseurs, de territoires ou de lignes d'activité, et lorsque ce comportement et ses effets se sont tous deux produits dans l'État d'origine ;
- (q) la restructuration de la dette souveraine par des mesures étatiques unilatérales.

2. Un jugement n'est pas exclu du champ d'application de la présente Convention lorsqu'une question relevant d'une matière à laquelle elle ne s'applique pas est soulevée seulement à titre préalable et non comme objet du litige. En particulier, le seul fait qu'une telle matière ait été invoquée dans le cadre d'un moyen de défense n'exclut pas le jugement du champ d'application de la Convention, si cette question n'était pas un objet du litige.

3. La présente Convention ne s'applique pas à l'arbitrage et aux procédures y afférentes.

4. Un jugement n'est pas exclu du champ d'application de la présente Convention du seul fait qu'un État, y compris un gouvernement, une agence gouvernementale ou toute personne agissant pour un État, était partie au litige.

5. La présente Convention n'affecte en rien les privilèges et immunités dont jouissent les États ou les organisations internationales, pour eux-mêmes et pour leurs biens.

Article 3

Définitions

1. Au sens de la présente Convention :

- (a) le terme « défendeur » signifie la personne contre laquelle la demande ou la demande reconventionnelle a été introduite dans l'État d'origine ;
- (b) le terme « jugement » signifie toute décision sur le fond rendue par un tribunal, quelle que soit la dénomination donnée à cette décision, telle qu'un arrêt ou une ordonnance, de même que la fixation des frais et dépens de la procédure par le tribunal (y compris par une personne autorisée du tribunal), à condition que cette fixation ait trait à une décision sur le fond susceptible d'être reconnue ou exécutée en vertu de la présente Convention. Les mesures provisoires et conservatoires ne sont pas des jugements.

2. Une entité ou une personne autre qu'une personne physique est réputée avoir sa résidence habituelle dans l'État :

- (a) de son siège statutaire ;
- (b) selon le droit duquel elle a été constituée ;
- (c) de son administration centrale ; ou
- (d) de son principal établissement.

CHAPITRE II

RECONNAISSANCE ET EXÉCUTION

Article 4

Dispositions générales

1. Un jugement rendu par un tribunal d'un État contractant (État d'origine) est reconnu et exécuté dans un autre État contractant (État requis) conformément aux dispositions du présent chapitre. La reconnaissance ou l'exécution ne peut être refusée qu'aux motifs énoncés dans la présente Convention.
2. Le jugement ne peut pas faire l'objet d'une révision au fond dans l'État requis. Il ne peut y avoir d'appréciation qu'au regard de ce qui est nécessaire pour l'application de la présente Convention.
3. Un jugement n'est reconnu que s'il produit ses effets dans l'État d'origine et n'est exécuté que s'il est exécutoire dans l'État d'origine.
4. La reconnaissance ou l'exécution peut être différée ou refusée si le jugement visé au paragraphe 3 fait l'objet d'un recours dans l'État d'origine ou si le délai pour exercer un recours ordinaire n'a pas expiré. Un tel refus n'empêche pas une demande ultérieure de reconnaissance ou d'exécution du jugement.

Article 5

Fondements de la reconnaissance et de l'exécution

1. Un jugement est susceptible d'être reconnu et exécuté si l'une des exigences suivantes est satisfaite :
 - (a) la personne contre laquelle la reconnaissance ou l'exécution est demandée

avait sa résidence habituelle dans l'État d'origine lorsqu'elle est devenue partie à la procédure devant le tribunal d'origine ;

- (b) la personne physique contre laquelle la reconnaissance ou l'exécution est demandée avait son établissement professionnel principal dans l'État d'origine lorsqu'elle est devenue partie à la procédure devant le tribunal d'origine et la demande sur laquelle se fonde le jugement résultait de son activité professionnelle ;
- (c) la personne contre laquelle la reconnaissance ou l'exécution est demandée est celle qui a saisi le tribunal de la demande, autre que reconventionnelle, sur laquelle se fonde le jugement ;
- (d) le défendeur avait une succursale, une agence ou tout autre établissement sans personnalité juridique propre dans l'État d'origine, au moment où il est devenu une partie à la procédure devant le tribunal d'origine, et la demande sur laquelle se fonde le jugement résultait des activités de cette succursale, de cette agence ou de cet établissement ;
- (e) le défendeur a expressément consenti à la compétence du tribunal d'origine au cours de la procédure dans laquelle le jugement a été rendu ;
- (f) le défendeur a fait valoir ses arguments sur le fond devant le tribunal d'origine sans en contester la compétence dans les délais prescrits par le droit de l'État d'origine, à moins qu'il ne soit évident qu'une contestation de la compétence ou de son exercice aurait échoué en vertu de ce droit ;
- (g) le jugement porte sur une obligation contractuelle et a été rendu par un tribunal de l'État dans lequel l'obligation a été ou aurait dû être exécutée, conformément
 - (i) à l'accord des parties, ou
 - (ii) à la loi applicable au contrat, à défaut d'un accord sur le lieu d'exécution,sauf si les activités du défendeur en relation avec la transaction ne présentaient manifestement pas de lien intentionnel et substantiel avec cet État ;
- (h) le jugement porte sur un bail immobilier et a été rendu par un tribunal de l'État où est situé l'immeuble ;
- (i) le jugement rendu contre le défendeur porte sur une obligation contractuelle garantie par un droit réel relatif à un immeuble situé dans l'État d'origine, à condition que la demande contractuelle ait été accompagnée d'une

demande portant sur ce droit réel dirigée contre ce défendeur ;

- (j) le jugement porte sur une obligation non contractuelle résultant d'un décès, d'un dommage corporel, d'un dommage subi par un bien corporel ou de la perte d'un bien corporel et l'acte ou l'omission directement à l'origine du dommage a été commis dans l'État d'origine, quel que soit le lieu où le dommage est survenu ;
- (k) le jugement porte sur la validité, l'interprétation, les effets, l'administration ou la modification d'un trust constitué volontairement et documenté par écrit, et :
 - (i) au moment de l'introduction de l'instance, l'État d'origine était désigné dans l'acte constitutif du trust comme étant un État dont les tribunaux sont appelés à trancher les litiges relatifs à ces questions ; ou
 - (ii) au moment de l'introduction de l'instance, l'État d'origine était désigné, de façon expresse ou implicite, dans l'acte constitutif du trust comme étant l'État dans lequel est situé le lieu principal d'administration du trust.

Le présent alinéa ne s'applique qu'aux jugements portant sur des aspects internes d'un trust entre personnes étant ou ayant été au sein de la relation établie par le trust ;

- (l) le jugement porte sur une demande reconventionnelle :
 - (i) dans la mesure où il a été rendu en faveur du demandeur reconventionnel, à condition que cette demande résulte de la même transaction ou des mêmes faits que la demande principale ; ou
 - (ii) dans la mesure où il a été rendu contre le demandeur reconventionnel, sauf si le droit de l'État d'origine exigeait une demande reconventionnelle à peine de forclusion ;
- (m) le jugement a été rendu par un tribunal désigné dans un accord conclu ou documenté par écrit ou par tout autre moyen de communication qui rende l'information accessible pour être consultée ultérieurement, autre qu'un accord exclusif d'élection de for.

Aux fins du présent alinéa, un « accord exclusif d'élection de for » est un accord conclu entre deux ou plusieurs parties qui désigne, pour connaître des litiges nés ou à naître à l'occasion d'un rapport de droit déterminé, soit les tribunaux d'un État, soit un ou plusieurs tribunaux particuliers d'un État, à l'exclusion de la compétence de tout autre tribunal.

2. Si la reconnaissance ou l'exécution est demandée contre une personne physique agissant principalement dans un but personnel, familial ou domestique (un consommateur) en matière de contrat de consommation, ou contre un employé relativement à son contrat de travail :

- (a) l'alinéa (e) du paragraphe premier ne s'applique que si le consentement a été donné devant le tribunal, que ce soit oralement ou par écrit ;
- (b) les alinéas (f), (g) et (m) du paragraphe premier ne s'appliquent pas.

3. Le paragraphe premier ne s'applique pas à un jugement portant sur un bail immobilier résidentiel (bail d'habitation) ou sur l'enregistrement d'un immeuble. Un tel jugement est susceptible d'être reconnu et exécuté uniquement s'il a été rendu par un tribunal de l'État où est situé l'immeuble.

Article 6

Fondement exclusif de la reconnaissance et de l'exécution

Nonobstant l'article 5, un jugement portant sur des droits réels immobiliers n'est reconnu ou exécuté que si l'immeuble est situé dans l'État d'origine.

Article 7

Refus de reconnaissance et d'exécution

1. La reconnaissance ou l'exécution peut être refusée si :

- (a) l'acte introductif d'instance ou un acte équivalent contenant les éléments essentiels de la demande :
 - (i) n'a pas été notifié au défendeur en temps utile et de telle manière qu'il puisse organiser sa défense, à moins que le défendeur ait comparu et présenté sa défense sans contester la notification devant le tribunal d'origine, à condition que le droit de l'État d'origine permette de

contester la notification ; ou

- (ii) a été notifié au défendeur dans l'État requis de manière incompatible avec les principes fondamentaux de l'État requis relatifs à la notification de documents ;
- (b) le jugement résulte d'une fraude ;
- (c) la reconnaissance ou l'exécution est manifestement incompatible avec l'ordre public de l'État requis, notamment dans le cas où la procédure appliquée en l'espèce pour obtenir le jugement était incompatible avec les principes fondamentaux d'équité procédurale de cet État et en cas d'atteinte à la sécurité ou à la souveraineté de cet État ;
- (d) la procédure devant le tribunal d'origine était contraire à un accord, ou à une clause figurant dans l'acte constitutif d'un trust, en vertu duquel le litige en question devait être tranché par un tribunal d'un État autre que l'État d'origine ;
- (e) le jugement est incompatible avec un jugement rendu par un tribunal de l'État requis dans un litige entre les mêmes parties ; ou
- (f) le jugement est incompatible avec un jugement rendu antérieurement par un tribunal d'un autre État entre les mêmes parties dans un litige ayant le même objet, lorsque le jugement rendu antérieurement réunit les conditions nécessaires à sa reconnaissance dans l'État requis.

2. La reconnaissance ou l'exécution peut être différée ou refusée si une procédure ayant le même objet est pendante entre les mêmes parties devant un tribunal de l'État requis lorsque :

- (a) ce dernier a été saisi avant le tribunal de l'État d'origine ; et
- (b) il existe un lien étroit entre le litige et l'État requis.

Le refus visé au présent paragraphe n'empêche pas une demande ultérieure de reconnaissance ou d'exécution du jugement.

Article 8

Questions préalables

1. Une décision rendue à titre préalable sur une matière à laquelle la présente Convention ne s'applique pas, ou sur une matière visée à l'article 6 par un tribunal d'un État autre que l'État désigné dans cette disposition, n'est pas reconnue ou exécutée en vertu de la présente Convention.
2. La reconnaissance ou l'exécution d'un jugement peut être refusée si, et dans la mesure où, le jugement est fondé sur une décision relative à une matière à laquelle la présente Convention ne s'applique pas, ou sur une décision relative à une matière visée à l'article 6 qui a été rendue par un tribunal d'un État autre que l'État désigné dans cette disposition.

Article 9

Divisibilité

La reconnaissance ou l'exécution d'une partie dissociable d'un jugement est accordée si la reconnaissance ou l'exécution de cette partie est demandée ou si seule une partie du jugement peut être reconnue ou exécutée en vertu de la présente Convention.

Article 10

Dommages et intérêts

1. La reconnaissance ou l'exécution d'un jugement peut être refusée si, et dans la mesure où, le jugement accorde des dommages et intérêts, y compris des dommages et intérêts exemplaires ou punitifs, qui ne compensent pas une partie pour la perte ou le préjudice réels subis.

2. Le tribunal requis prend en considération si, et dans quelle mesure, le montant accordé à titre de dommages et intérêts par le tribunal d'origine est destiné à couvrir les frais et dépens de la procédure.

Article 11

Transactions judiciaires

Les transactions judiciaires homologuées par un tribunal d'un État contractant, ou qui ont été conclues au cours d'une instance devant un tribunal d'un État contractant, et qui sont exécutoires au même titre qu'un jugement dans l'État d'origine, sont exécutées en vertu de la présente Convention aux mêmes conditions qu'un jugement.

Article 12

Pièces à produire

1. La partie qui requiert la reconnaissance ou qui demande l'exécution doit produire :

- (a) une copie complète et certifiée conforme du jugement ;
- (b) si le jugement a été rendu par défaut, l'original ou une copie certifiée conforme du document attestant que l'acte introductif d'instance ou un acte équivalent a été notifié à la partie défaillante ;
- (c) tout document nécessaire pour établir que le jugement produit ses effets dans l'État d'origine ou, le cas échéant, qu'il est exécutoire dans cet État ;
- (d) dans le cas prévu à l'article 11, un certificat délivré par un tribunal (y compris par une personne autorisée du tribunal) de l'État d'origine attestant que la transaction judiciaire est exécutoire, en tout ou en partie, aux mêmes conditions qu'un jugement dans l'État d'origine.

2. Si le contenu du jugement ne permet pas au tribunal requis de vérifier que les conditions du présent chapitre sont remplies, ce tribunal peut exiger tout document nécessaire.

3. Une demande de reconnaissance ou d'exécution peut être accompagnée d'un document relatif au jugement, délivré par un tribunal (y compris par une personne autorisée du tribunal) de l'État d'origine, sous la forme recommandée et publiée par la Conférence de La Haye de droit international privé.

4. Si les documents mentionnés dans le présent article ne sont pas rédigés dans une langue officielle de l'État requis, ils doivent être accompagnés d'une traduction certifiée dans une langue officielle, sauf si le droit de l'État requis en dispose autrement.

Article 13

Procédure

1. La procédure tendant à obtenir la reconnaissance, l'exequatur ou l'enregistrement aux fins d'exécution, et l'exécution du jugement sont régies par le droit de l'État requis sauf si la présente Convention en dispose autrement. Le tribunal de l'État requis agit avec célérité.

2. Le tribunal de l'État requis ne peut refuser de reconnaître ou d'exécuter un jugement en vertu de la présente Convention au motif que la reconnaissance ou l'exécution devrait être requise dans un autre État.

Article 14

Frais de procédure

1. Aucune sûreté ou caution ni aucun dépôt, sous quelque dénomination que ce soit, ne peut être imposé en raison, soit de sa seule qualité d'étranger, soit du

seul défaut de domicile ou de résidence dans l'État requis, à la partie qui demande l'exécution dans un État contractant d'une décision rendue par un tribunal d'un autre État contractant.

2. Toute condamnation aux frais et dépens de la procédure, rendue dans un État contractant contre toute personne dispensée du versement d'une sûreté, d'une caution ou d'un dépôt en vertu du paragraphe premier ou du droit de l'État dans lequel l'instance a été introduite est, à la demande du créancier, déclarée exécutoire dans tout autre État contractant.

3. Un État peut déclarer qu'il n'appliquera pas le paragraphe premier ou désigner dans une déclaration lesquels de ses tribunaux ne l'appliqueront pas.

Article 15

Reconnaissance et exécution en application du droit national

Sous réserve de l'article 6, la présente Convention ne fait pas obstacle à la reconnaissance ou à l'exécution d'un jugement en application du droit national.

CHAPITRE III

CLAUSES GÉNÉRALES

Article 16

Disposition transitoire

La présente Convention s'applique à la reconnaissance et à l'exécution de jugements si, au moment de l'introduction de l'instance dans l'État d'origine, la Convention produisait des effets entre cet État et l'État requis.

Article 17

Déclarations limitant la reconnaissance et l'exécution

Un État peut déclarer que ses tribunaux peuvent refuser de reconnaître ou d'exécuter un jugement rendu par un tribunal d'un autre État contractant, lorsque les parties avaient leur résidence dans l'État requis et que les relations entre les parties, ainsi que tous les autres éléments pertinents du litige, autres que le lieu du tribunal d'origine, étaient liés uniquement à l'État requis.

Article 18

Déclarations relatives à des matières particulières

1. Lorsqu'un État a un intérêt important à ne pas appliquer la présente Convention à une matière particulière, il peut déclarer qu'il ne l'appliquera pas à cette matière. L'État qui fait une telle déclaration s'assure que la portée de celle-ci n'est pas plus étendue que nécessaire et que la matière particulière exclue est définie de façon claire et précise.
2. À l'égard d'une telle matière, la Convention ne s'applique pas :
 - (a) dans l'État contractant ayant fait la déclaration ;
 - (b) dans les autres États contractants, lorsque la reconnaissance ou l'exécution d'un jugement rendu par un tribunal d'un État contractant ayant fait la déclaration est demandée.

Article 19

Déclarations relatives aux jugements concernant un État

1. Un État peut déclarer qu'il n'appliquera pas la présente Convention aux jugements issus de procédures auxquelles est partie :

- (a) cet État ou une personne physique agissant pour celui-ci ; ou
- (b) une agence gouvernementale de cet État ou toute personne physique agissant pour celle-ci.

L'État qui fait une telle déclaration s'assure que la portée de celle-ci n'est pas plus étendue que nécessaire et que l'exclusion du champ d'application y est définie de façon claire et précise. La déclaration ne peut pas faire de distinction selon que l'État, une agence gouvernementale de cet État ou une personne physique agissant pour l'un ou l'autre est le défendeur ou le demandeur à la procédure devant le tribunal d'origine.

2. La reconnaissance ou l'exécution d'un jugement rendu par un tribunal d'un État qui a fait une déclaration en vertu du paragraphe premier peut être refusée si le jugement est issu d'une procédure à laquelle est partie l'État qui a fait la déclaration ou l'État requis, l'une de leurs agences gouvernementales ou une personne physique agissant pour l'un d'entre eux, dans les limites prévues par cette déclaration.

Article 20

Interprétation uniforme

Aux fins de l'interprétation de la présente Convention, il sera tenu compte de son caractère international et de la nécessité de promouvoir l'uniformité de son application.

Article 21

Examen du fonctionnement de la Convention

Le Secrétaire général de la Conférence de La Haye de droit international privé prend périodiquement des dispositions en vue de l'examen du

fonctionnement de la présente Convention, y compris de toute déclaration, et en fait rapport au Conseil sur les affaires générales et la politique.

Article 22

Systèmes juridiques non unifiés

1. Au regard d'un État contractant dans lequel deux ou plusieurs systèmes de droit ayant trait aux questions régies par la présente Convention s'appliquent dans des unités territoriales différentes :
 - (a) toute référence à la loi, au droit ou à la procédure d'un État vise, le cas échéant, la loi, le droit ou la procédure en vigueur dans l'unité territoriale considérée ;
 - (b) toute référence au tribunal ou aux tribunaux d'un État vise, le cas échéant, le tribunal ou les tribunaux de l'unité territoriale considérée ;
 - (c) toute référence au lien avec un État vise, le cas échéant, le lien avec l'unité territoriale considérée ;
 - (d) toute référence à un facteur de rattachement à l'égard d'un État vise, le cas échéant, ce facteur de rattachement à l'égard de l'unité territoriale considérée.
2. Nonobstant le paragraphe premier, un État contractant qui comprend deux ou plusieurs unités territoriales dans lesquelles des systèmes de droit différents s'appliquent n'est pas tenu d'appliquer la présente Convention aux situations qui impliquent uniquement ces différentes unités territoriales.
3. Un tribunal d'une unité territoriale d'un État contractant qui comprend deux ou plusieurs unités territoriales dans lesquelles des systèmes de droit différents s'appliquent n'est pas tenu de reconnaître ou d'exécuter un jugement d'un autre État contractant au seul motif que le jugement a été reconnu ou exécuté dans une autre unité territoriale du même État contractant selon la présente Convention.

4. Le présent article ne s'applique pas aux Organisations régionales d'intégration économique.

Article 23

Rapport avec d'autres instruments internationaux

1. La présente Convention doit être interprétée de façon qu'elle soit, autant que possible, compatible avec d'autres traités en vigueur pour les États contractants, conclus avant ou après cette Convention.
2. La présente Convention n'affecte pas l'application par un État contractant d'un traité conclu avant cette Convention.
3. La présente Convention n'affecte pas l'application par un État contractant d'un traité conclu après cette Convention en ce qui a trait à la reconnaissance ou à l'exécution d'un jugement rendu par un tribunal d'un État contractant qui est également Partie à ce traité. Aucune disposition de l'autre traité n'affecte les obligations prévues à l'article 6 à l'égard des États contractants qui ne sont pas Parties à ce traité.
4. La présente Convention n'affecte pas l'application des règles d'une Organisation régionale d'intégration économique Partie à cette Convention en ce qui a trait à la reconnaissance ou à l'exécution d'un jugement rendu par un tribunal d'un État contractant qui est également un État membre de l'Organisation régionale d'intégration économique lorsque :
 - (a) ces règles ont été adoptées avant la conclusion de la présente Convention ;
ou
 - (b) ces règles ont été adoptées après la conclusion de la présente Convention, dans la mesure où elles n'affectent pas les obligations prévues à l'article 6 à l'égard des États contractants qui ne sont pas des États membres de l'Organisation régionale d'intégration économique.

CHAPITRE IV

CLAUSES FINALES

Article 24

Signature, ratification, acceptation, approbation ou adhésion

1. La présente Convention est ouverte à la signature de tous les États.
2. La présente Convention est sujette à la ratification, à l'acceptation ou à l'approbation par les États signataires.
3. Tout État peut adhérer à la présente Convention.
4. Les instruments de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion sont déposés auprès du ministère des Affaires étrangères du Royaume des Pays-Bas, dépositaire de la Convention.

Article 25

Déclarations relatives aux systèmes juridiques non unifiés

1. Un État qui comprend deux ou plusieurs unités territoriales dans lesquelles des systèmes de droit différents s'appliquent aux matières régies par la présente Convention peut déclarer que la Convention s'appliquera à toutes ses unités territoriales ou seulement à l'une ou à plusieurs d'entre elles. La déclaration indique expressément les unités territoriales auxquelles la Convention s'applique.
2. Si un État ne fait pas de déclaration en vertu du présent article, la Convention s'applique à l'ensemble du territoire de cet État.

3. Le présent article ne s'applique pas aux Organisations régionales d'intégration économique.

Article 26

Organisations régionales d'intégration économique

1. Une Organisation régionale d'intégration économique constituée seulement par des États souverains et ayant compétence sur certaines ou toutes les matières régies par la présente Convention peut signer, accepter ou approuver cette Convention ou y adhérer. En pareil cas, l'Organisation régionale d'intégration économique aura les mêmes droits et obligations qu'un État contractant, dans la mesure où cette Organisation a compétence sur des matières régies par la présente Convention.
2. Au moment de la signature, de l'acceptation, de l'approbation ou de l'adhésion, l'Organisation régionale d'intégration économique notifie au dépositaire, par écrit, les matières régies par la présente Convention pour lesquelles ses États membres lui ont transféré leur compétence. L'Organisation notifie aussitôt au dépositaire, par écrit, toute modification intervenue dans la délégation de compétence précisée dans la notification la plus récente faite en vertu du présent paragraphe.
3. Aux fins de l'entrée en vigueur de la présente Convention, tout instrument déposé par une Organisation régionale d'intégration économique n'est pas compté, à moins que l'Organisation régionale d'intégration économique déclare, en vertu de l'article 27(1), que ses États membres ne seront pas Parties à cette Convention.
4. Toute référence à un « État contractant » ou à un « État » dans la présente Convention s'applique également, le cas échéant, à une Organisation régionale d'intégration économique.

Article 27

Organisation régionale d'intégration économique en tant que Partie contractante sans ses États membres

1. Au moment de la signature, de l'acceptation, de l'approbation ou de l'adhésion, une Organisation régionale d'intégration économique peut déclarer qu'elle a compétence pour toutes les matières régies par la présente Convention et que ses États membres ne seront pas Parties à cette Convention mais seront liés par celle-ci en raison de la signature, de l'acceptation, de l'approbation ou de l'adhésion de l'Organisation.
2. Lorsqu'une déclaration est faite par une Organisation régionale d'intégration économique en conformité avec le paragraphe premier, toute référence à un « État contractant » ou à un « État » dans la présente Convention s'applique également, le cas échéant, aux États membres de l'Organisation.

Article 28

Entrée en vigueur

1. La présente Convention entre en vigueur le premier jour du mois suivant l'expiration de la période pendant laquelle une notification peut être faite en vertu de l'article 29(2) à l'égard du deuxième État qui a déposé son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion visé à l'article 24.
2. Par la suite, la présente Convention entre en vigueur :
 - (a) pour chaque État la ratifiant, l'acceptant, l'approuvant ou y adhérant postérieurement, le premier jour du mois suivant l'expiration de la période pendant laquelle des notifications peuvent être faites en vertu de l'article 29(2) à l'égard de cet État ;

- (b) pour une unité territoriale à laquelle la présente Convention a été étendue conformément à l'article 25 après l'entrée en vigueur de la Convention pour l'État qui fait la déclaration, le premier jour du mois suivant l'expiration d'une période de trois mois après la notification de la déclaration visée par ledit article.

Article 29

Établissement de relations en vertu de la Convention

1. La présente Convention ne produit des effets entre deux États contractants que si aucun d'entre eux n'a transmis de notification au depositaire à l'égard de l'autre conformément aux paragraphes 2 ou 3. En l'absence d'une telle notification, la Convention produit des effets entre deux États contractants dès le premier jour du mois suivant l'expiration de la période pendant laquelle les notifications peuvent être faites.
2. Un État contractant peut notifier au depositaire, dans les 12 mois suivant la date de la notification par le depositaire visée à l'article 32(a), que la ratification, l'acceptation, l'approbation ou l'adhésion d'un autre État n'aura pas pour effet d'établir des relations entre ces deux États en vertu de la présente Convention.
3. Un État peut notifier au depositaire, lors du dépôt de son instrument en vertu de l'article 24(4), que sa ratification, son acceptation, son approbation ou son adhésion n'aura pas pour effet d'établir des relations avec un État contractant en vertu de la présente Convention.
4. Un État contractant peut à tout moment retirer une notification qu'il a faite en vertu des paragraphes (2) ou (3). Ce retrait prendra effet le premier jour du mois suivant l'expiration d'une période de trois mois à compter de la date de notification.

Article 30

Déclarations

1. Les déclarations visées aux articles 14, 17, 18, 19 et 25 peuvent être faites lors de la signature, de la ratification, de l'acceptation, de l'approbation ou de l'adhésion ou à tout moment ultérieur et être modifiées ou retirées à tout moment.
2. Les déclarations, modifications et retraits sont notifiés au depositaire.
3. Une déclaration faite au moment de la signature, de la ratification, de l'acceptation, de l'approbation ou de l'adhésion prend effet au moment de l'entrée en vigueur de la présente Convention pour l'État concerné.
4. Une déclaration faite ultérieurement, ainsi que toute modification ou tout retrait d'une déclaration, prend effet le premier jour du mois suivant l'expiration d'une période de trois mois après la date de réception de la notification par le depositaire.
5. Une déclaration faite ultérieurement, ainsi que toute modification ou tout retrait d'une déclaration, ne produit pas d'effet à l'égard des jugements rendus à l'issue d'instances déjà introduites devant le tribunal d'origine au moment où la déclaration prend effet.

Article 31

Dénonciation

1. Tout État contractant peut dénoncer la présente Convention par une notification écrite au depositaire. La dénonciation peut se limiter à certaines unités territoriales d'un système juridique non unifié auxquelles s'applique la présente Convention.

2. La dénonciation prend effet le premier jour du mois suivant l'expiration d'une période de 12 mois après la date de réception de la notification par le dépositaire. Lorsqu'une période plus longue pour la prise d'effet de la dénonciation est précisée dans la notification, la dénonciation prend effet à l'expiration de la période en question après la date de réception de la notification par le dépositaire.

Article 32

Notifications par le dépositaire

Le dépositaire notifie aux Membres de la Conférence de La Haye de droit international privé, ainsi qu'aux autres États et aux Organisations régionales d'intégration économique qui ont signé, ratifié, accepté ou approuvé la présente Convention ou qui y ont adhéré conformément aux articles 24, 26 et 27 les renseignements suivants :

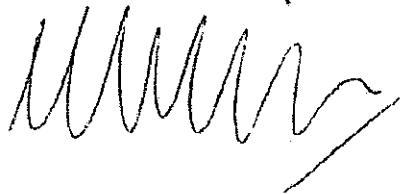
- (a) les signatures, ratifications, acceptations, approbations et adhésions prévues aux articles 24, 26 et 27 ;
- (b) la date d'entrée en vigueur de la présente Convention conformément à l'article 28 ;
- (c) les notifications, déclarations, modifications et retraits prévus aux articles 26, 27, 29 et 30 ; et
- (d) les dénonciations prévues à l'article 31.

EN FOI DE QUOI, les soussignés, dûment autorisés, ont signé la présente Convention.

FAIT à La Haye, le 2 juillet 2019, en français et en anglais, les deux textes faisant également foi, en un seul exemplaire, qui sera déposé dans les archives du Gouvernement du Royaume des Pays-Bas et dont une copie certifiée conforme sera remise, par la voie diplomatique, à chacun des Membres de la Conférence de La Haye de droit international privé lors de sa Vingt-deuxième session ainsi qu'à chacun des autres États ayant participé à cette Session.

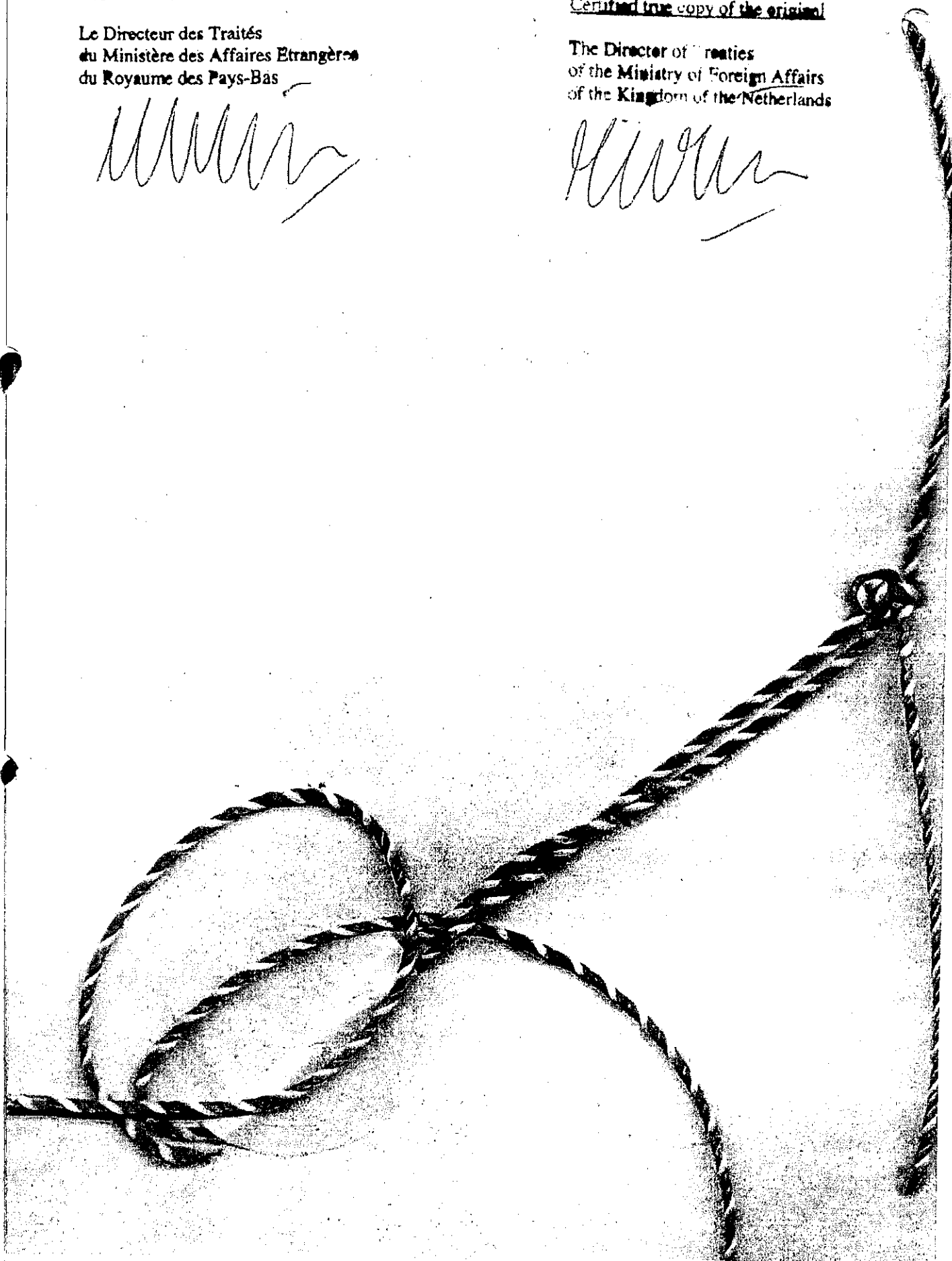
Copie certifiée conforme à l'original

Le Directeur des Traités
du Ministère des Affaires Étrangères
du Royaume des Pays-Bas

Certified true copy of the original

The Director of Treaties
of the Ministry of Foreign Affairs
of the Kingdom of the Netherlands

«ЗАТВЕРДЖУЮ»

«13» вересня 2021 року

О.В.Золотарьова

Директор

Департаменту міжнародного права

МЗС України

№ 72/14-612-69541 від «13» вересня 2021 року

Я, Павлишин О.Я., заступник директора департаменту – начальник відділу міжнародних договорів Департаменту міжнародного права МЗС України, засвідчую вірність перекладу українською мовою Конвенції про визнання та виконання іноземних судових рішень у цивільних або комерційних справах, вчиненої в м. Гаага 2 липня 2019 року англійською та французькою мовами.

Цей документ, прошитий і скріплений печатками, складається з 59 арк. українською, англійською та французькою мовами.

Підпис:

